

ЛЮБЕНЪ.

Мжлени! Не трѣба да казвашъ, че си ма видялъ да излизамъ отъ тука.

Г. ДАНДЕНЪ.

Защо?

ЛЮБЕНЪ.

О! Боже мой! защо... т...

Г. ДАНДЕНЪ.

Но, какво още?

ЛЮБЕНЪ (по тихо).

Страхъ ма е да ни не чуе нѣкой.

Г. ДАНДЕНЪ.

Никакъ, никакъ.

ЛЮБЕНЪ.

Говорихъ на госпожата отъ тѣзи стая, отъ страна на еди-кой си господинъ, който я любя; а не трѣба да са знае това. Разбирашъ ли?

Г. ДАНДЕНЪ.

Да.

ЛЮБЕНЪ.

Ето причината: обѣщахъ са, да си отварямъ очите, щото никой да мя не види; ето защо моля и васъ да не кажете ниекому, че сте ма видѣли.